

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum offerre sacrificium Deo, sit de lege naturæ? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

- ¶ Circa sacrificia quærentur quatuor.
- ¶ Primo, utrum offerre Deo sacrificium, sit de lege natura?
- ¶ Secundo, utrum soli Deo sit sacrificium offerendum?
- ¶ Terrio, utrum offerre sacrificium sit specialis actus virtutis?
- ¶ Quarto, utrum omnes teneantur ad sacrificium offerendum?

ARTIC. I.

458

Vtrum offerre sacrificium Deo, sit de lege natura?

AD primum sic proceditur. Videtur, quod offerre sacrificium Deo, non sit de lege natura. Ea enim quæ sunt iuris naturalis, communia sunt apud omnes homines. Non autem hoc contingit circa sacrificia. Nam quidam leguntur obrulisse in sacrificium panem & vinum, sicut de Melchisedech dicitur Genes. 14. Et quidam hæc, quidam verò alia, ut animalia. Ergo oblatio sacrificiorum non est de iure naturali.

¶ 2. Præterea, Ea quæ sunt iuris naturalis, omnes iusti seruauerunt. Sed non legitur de Isaac quod sacrificium obtulerit. Neque etiam de Adam: de quo tamen dicitur Sap. 10. quod sapientia eduxit eum à delicto suo. Ergo oblatio sacrificij non est de iure naturali.

¶ 3. Præterea, Aug. dicit 10. de Ciuit. Dei *, quod sacrificia in quadam significantia offeruntur. Voces autem quæ sunt præcipua inter signa, sicut idem dicit in lib. de Doct. Christ. † non significant naturaliter, sed ad placitum, secundum Philosoph. * Ergo sacrificia non sunt de lege naturali.

SED contra est, quod in qualibet ætate, & apud quolibet hominum nationes semper fuit aliqua sacrificiorum oblatio. Quod autem est apud omnes, videtur naturale esse. Ergo & oblatio sacrificiorum est de iure naturali.

RESPONDEO dicendum, quod naturalis ratio dicitur homini, quod alicui superiori subdatur propter defe-

* li. 10. c.
19. c. 6.
5. c. 6.
10. 5.
† li. 3. c. 3.
circa me
diu, 20. 3.
* Ari. li.
3. Perih.
c. 1. 10. 1.

defectus, quos in seipso sentias: in quibus ab aliquo superiori eget adiuuari & dirigi. Et quicquid illud sit, hoc est quod apud omnes dicitur Deus. Sicut autem in rebus naturalibus, naturaliter inferiora superioribus subduntur; ita etiam naturalis ratio dicitur homini secundum naturalem inclinationem, ut ei quod est supra hominem, subiectionem, & honorem exhibeat secundum suum modum. Est autem modus conueniens homini, ut sensibilibus signis utatur ad aliqua exprimenda: quia ex sensibilibus cognitionem accipit. Et ideo ex naturali ratione procedit, quod homo quibusdam sensibilibus rebus utatur, offerens eas Deo in signum debitæ subiectionis, & honoris, secundum similitudinem eorum, qui dominis suis aliqua offerunt in recognitionem dominij. Hoc autem pertinet ad rationem sacrificij. Et ideo oblatio sacrificij pertinet ad ius naturale.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut supra dictum * est, aliqua in communi sunt de iure naturali, quorum determinationes sunt de iure positivo: sicut quod malefactores puniantur, habet lex naturalis; sed quod tali pena vel tali puniantur, est ex constitutione diuina, vel humana. Similiter etiam oblatio sacrificij in communi est de lege naturali: & ideo in hoc omnes conueniunt. Sed determinatio sacrificiorum est ex institutione humana vel diuina: & ideo in hoc differunt.

Ad secundum dicendum, quod Adam, & Isaac sicut & alij iusti, Deo sacrificium obtulerunt, secundum sui temporis congruentiam: ut patet per * Gregor. qui dicit, quod apud antiquos per sacrificiorum oblationes remittebatur peccatum originale. Non tamen de omnibus iustorum sacrificijs fit mentio in scriptura, sed solum de illis circa quæ aliquid speciale accidit. Potest tamen esse ratio, quare Adam non legitur sacrificium obtulisse: ne, quia in ipso notatur origo peccati, simul etiam in eo sanctificationis origo significaretur. Isaac uero significauit Christum, in quantum ipse oblatum est in sacrificium: unde non oportebat

1.2.9.95.
ar. 2.

li. 4. Mor.
c. 2. par. 1.
ante me.

tebat vt significaretur quasi sacrificium offerens.
Ad tertium dicendum, quòd significare conceptus suos, est homini naturale: sed determinatio signorum est secundum humanum placitum.

ARTIC. II.

459

Vtrum soli Deo fit sacrificium offerendum?

1. 2. q. 102

a. 3. co. Et

2. q. 48.

a. 3. co. Et

3. contra

c. 120 col.

2. fin. Et

Pf. 28 co.

2. Et Ro.

1. la. 7. fi.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd non soli summo Deo fit sacrificium offerendum. Cum enim sacrificium Deo offerri debeat, videtur quòd omnibus illis fit sacrificium offerendum, qui diuinitatis consortes fiunt. Sed etiam sancti homines efficiuntur diuinæ naturæ consortes, vt dicitur 2. Petri 1. Vnde & de eis in Psal. 81. dicitur, Ego dixi, Dijs estis. Angeli etiam filij Dei nominantur, vt patet Job 1. Ergo omnibus his debet sacrificium offerri.

¶ 2. Præterea, Quanto aliquis maior est, tanto ei maior honor debet exhiberi. Sed Angeli & sancti sunt multo maiores quibuscumque terrenis Principibus, quibus tamen eorum subditi multò maiorem honorem impendunt, se coram eis prosternentes, & muñera offerentes, quàm fit oblatio alicuius animalis, vel rei alterius in sacrificium. Ergo multò magis Angelis, & Sanctis potest sacrificium offerri.

¶ 1. Præterea, Tempia & altaria instituuntur ad sacrificia offerenda. Sed templa, & altaria instituuntur Angelis, & Sanctis. Ergo etiam sacrificia possunt eis offerri.

SED contra est, quod dicitur Exod. 22. Qui immolat dijs, occidetur, præter Domino soli.

arti. præc.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut dictum * est, oblatio sacrificij fit ad aliquid significandum. Significat autem sacrificium quod offertur exterius, interius spirituale sacrificium, quo anima seipsam offert Deo: secundum illud Psalmistæ, Sacrificium Deo spiritus contribulatus. Quia sicut supra dictum * est, exteriores actus religionis ad interiores ordinantur. Anima autem se offert Deo in sacrificium, sicut principio suæ creationis, & sicut fini suæ beatificationis.

q. 84. a. 2

c. 9. 81.

ar. 7.

Se-